

SETMANA SANTA

“... torné-me’n i vaç passejant
a mon hostal, dins la ciutat
de Barcelona, on fui nat
e morrai, si en sui cresegut.”

Bernat Metge

I

En aquell temps els arcàngels encara volaven esbiaixats
i anaven a mal borràs. Algun d’escadusser n’hi havia
que s’estava dins del marc, tot ullobert i alabadat,
l’espasa dreta com un ciri, cantant salms militars.
Els més agosarats, duïen els llavis amarats de móres,
i exhibien una impúdica llengua blava, vibràtil i freda,
presumptàment empenyorada a corre-cuita pel serpent bíblic,
a l’última fila del Capitol, empès pel furor lumínic
de l’acomodador manco ex-combatent, el de la camisa blava
arremangada a un braç i mitja màniga amb imperdible a
[l’absent.

Duïen els llavis amarats de móres, els arcàngels desnonats,
i anaven a mal borràs. De fet, mai no n’havien sabut, de volar.
I, per viatjar de franc, s’aferraven als pals dels tròleis,
talment unes banderes que voleïaven i fremien al vent.

II

Aquell capvespre, abril allargava la roentor del ponent.
Des de la cel·la potser es veia tremolar l'estel verd.
Cap a llevant, però, la sorra del Camp de la Bóta callava,
gràvida de mort, ennuegada encara de massa sang a trenc
[d'alba.

Aquell capvespre hi havia trens aturats en via morta.
Els arcàngels s'estavellaven dels tròleis, aquell capvespre,
els serenos rompien a plorar perquè Claudi ja no tornaria,
i els romans s'engataven abans que s'acabés la processó,
despistats perquè la pluja havia desfet el vol dels falziots.
Enlleganyats de rovell i herba pedrera; immòbils, els trens.

III

Cruel com un cranc, creixia la pena. Els orfes endolats,
duien sabates negres, pantalons negres i negres jerseis.
Es feien portar un arcàngel tou, o un sereno, o un romà
de la processó de dijous sant i li donaven un sarró d'adéus.
El metge recomanava que li lliuessin també la pena,
aquella pena menuda, que es fica per tots els racons de casa,
que és suportable com la vida, una pena personal i pròpia,
com la borra del llombrígol o el borriçol de sota el llit.
La pena creixia cruel com un cranc: s'hi congriava l'oblit.

IV

Parèntesi mut entre la Icària escamnada i l'Olímpia per venir,
enllà del raval i a ran de platja, els fills escanyolits
de la ciutat vençuda apreníem de memòria la infàmia escrita
en el bram adolorit de les onades, i ens sabíem de cor
aquell crit encès a l'aire en l'amarga distància dels vespres.
I no puc recordar si fou un arcàngel, un sereno o un romà
qui ens va dir que no teméssim el rogall del vell oracle,
qui ens menà a auscultar en el cor del poble la creixença
d'un vent de llibertat: hauria de ser com un llampec justífer
que, de primer, fulminaria els usurpadors i després ens duria
a nosaltres, mainada escarransida de raval, fins a l'excels
cuixam de l'Ava Gardner, càlid bressol de tota llibertat.
Ara no puc pas recordar si un arcàngel, un sereno o un romà.